

„И НЕКА ИМЕТО НА МОЯТА ГИМНАЗИЯ ДА ПРЕБЪДЕ ЧРЕЗ МЕН И ЧРЕЗ ВСЕКИ ОТ НАС“

На всички е известно, че гимназията е учебно заведение, в което се получават знания, но за мен училището е повече от това. В гимназията се сблъскам с различни предизвикателства, с разнообразни човешки характери и с неочаквани житейски ситуации. В действителност, нещата често изглеждат като трилър или сюжет на екшън филм, но аз лично избирам да ги възприемам като житейски уроци, от които мога да се поуча занапред.

В пети клас, когато престъпих прага на моето ново училище, аз се заклех гимназията да стане незаменима част от мен. Позволих ѝ да разпали в мен буйния пламък на знанието, възприех утвърждаваните принципи и традиции, включих се в отбора на възпитаниците на гимназията и намерих там много приятели. Така неусетно гимназията се превърна в значима част от моето ежедневие и аз вярвам, че и за в бъдеще тя ще остави траен отпечатък както върху мен, така и върху всеки от нас, защото допринася за изграждането ни като личности.

В училище се учим на много неща. Учителите смятат, че най-важното, на което ни учат, е знанието по различните предмети на учебната програма, но според мен много по-важно е познанието, което получаваме за това как да бъдем добри и верни приятели, как да уважаваме възрастните и съучениците си, как да се вслушваме в думите на хората с различно мнение, как да приемаме грешките си и да се справяме с тревогите си, как да се държим отговорно независимо от личните ни желания и страхове. Моята гимназия учи на всичко това. Наистина често става дума за трудни и неприятни уроци, но това не е проблем, защото винаги се намират учители и приятели, които да те подкрепят и да ти вдъхнат надежда. Мисля си, че именно чрез всичко това моята гимназия ще пребъде в мен, защото аз никога няма да забравя научените уроци и подадената приятелска ръка.

Нашата гимназия ще пребъде не само във всеки от нас, но и във времето. Тя е оставяла и ще продължава да оставя следи не само в своите възпитаници, но и в обществения живот на нашия град. През годините тя е била безспорен културен център, възпитал и образовал много достойни за уважение личности. Но историята на училището ни не е само списък от известни учители и ученици. Тя е преди всичко разказ за духа на гимназията и българите,

изучавали се в нея. Това е дух, с който всеки млад чинтуловец трябва да се слее, да го съхрани в себе си, да го закали и да го предаде чрез делата си на следващите поколения.

За мен истинският дух на нашата гимназия е преди всичко в уважението към знанието, което отваря очите ти към света и те кара да мислиш, когато нямаш отговор на въпросите, които си поставяш. Може би това е силното желание да знаеш, което побеждава всяка несигурност от факта, че не си способен да знаеш всичко на света. И именно тук, според мен, има възможност да си измислим свое решение, да изпробваме нов път и да се опитаме да тръгнем по него. Сигурно това е уникалната математическа формула на нашата гимназия - желанието да побеждаваш трудностите, като се каляваш в сложни битки и изпитания.

Още от преди година обещах, че и аз ще дам всичко от себе си според възможностите си, за да утвърдя доброто име на моята гимназия. Опитвам се да не пестя усилията си, да постъпвам правилно, да поемам отговорност и да се развивам, за да допринеса за Чинтуловата гимназия. Смятам това за мой дълг, защото моето училище ми дава много и бих искала и аз да му отвърна със същото. Всъщност е много просто – всяко посято семенце, един ден пониква и се превръща в хубав плод, който съдържа в себе си един и същ градивен материал.

Мария Кабаджова,

б. „а“ клас